

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 14 nr. 1

januar 2002

AMERIKANSKE VÆRDIER

For de fleste er det begivenhederne i New York, der står mejslet i hukommelsen, når tankerne går tilbage til den 11. september sidste år. Dette ufattelige syn, da World Trade Centers to tårne sank i grus, var så overvældende, at man næsten har glemt, at på samme tidspunkt stod USA's forsvarsministerium, Pentagon, i flammer. Fra en historisk synsvinkel overskygger det sidste faktisk det første. For i de timer stod verden nærmere en atomkrig end nogensinde tidligere. Cubakrisen inklusive.

Præsident George W. Bush har ved adskillige lejligheder understreget, at det allervigtigste telefonopkald han modtog den dag, kom fra Ruslands præsident Vladimir Putin. Forsikringerne om at Rusland stod på den amerikanske præsidents side, uanset hvem eller hvad, der måtte stå bag det strategiske angreb på USA's ledende institutioner, var det første vigtige skridt væk fra afgrunden. Og den russiske melding kom på et tidspunkt, hvor både Det hvide Hus og præsidentens fly, Air Force One, stod udpeget som aktive mål for fjendtlige handlinger.

Krigen i Afghanistan har skygget for det faktum, at det stadig er uafklaret, hvem der egentlig stod bag det strategiske angreb på USA's vigtigste politiske institutioner. Uanset hvilken rolle Osama bin Laden og hans kumpaner i al-Qaeda-netværket måtte have spillet på et lavere niveau, havde operationen et sådant omfang, at der må have været et aktivt medspil fra nøglepersoner i det amerikanske sikkerhedsapparat. Dette aspekt understreges af det faktum, at Repræsentanternes Hus blev mål for et angreb med militært dyrkede miltbrandsporer i et omfang, der under andre omstændigheder kunne have slået op mod én million mennesker ihjel. Og disse dødsensfarlige sygdomskilder kom fra USA's egne lagre af biologiske våben.

Talibanregimet er nu afsat og Osama bin Laden sendt på vild flugt, uden at det i første omgang udløste det frygtede »civilisationernes sammenstød«. Men det betyder ikke, at faren er drevet over. Snarere tværtimod. Den globale strategiske situation er højspændt. Mellemøsten kan eksplodere hvert øjeblik og i Kashmir vokser truslen om en atomkrig mellem Indien og Pakistan for hver time. Samtidig kan den globale finanskrisen, som har sendt Argentina ud i kaos, føje helt nye og ukontrollable dimensioner til den internationale politiske situation.

Det er på denne dystre baggrund, at den demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche har meldt klart ud, at han med sin politiske kampagne vil forsvare de værdier, den amerikanske revolution oprindeligt blev bygget på. På samme måde som Abraham Lincoln forsvarede dem i det 19. århundrede og Franklin D. Roosevelt i det 20. århundrede. Det skal være modspillet til de lyssky kredse, som i september sidste år forsøgte at udløse et statskup og et »civilisationernes sammenstød«.

ARGENTINA STATS BANKEROT

Så blev historiens største statsbankerot en realitet. Den **21. december** stoppede **Argentina** betalingerne på sin **132 mia. dollar** store udenlandsgæld. Indtil videre har de internationale finansmarkeder reageret roligt på nyheden. Officielt, fordi betalingsstandsningen ikke kom som nogen overraskelse. Uofficielt, fordi man stadig har en naiv tiltro til, at **IMF** eller den amerikanske regering nok skal redde de internationale banker fra at lide alt for store tab. Når den illusion en gang brister, kan den ophøjede ro hurtigt blive afløst af ukontrolleret panik.

Siden den upopulære præsident **Fernando de la Rúa** forlod sit embede den **19. december 2001**, har Argentina formelt set haft hele fem forskellige præsidenter. Den **20. december** blev **Adolfo Rodríguez Saa**, guvernør i provinsen **San Luis**, taget i ed som ny præsident. Men han holdt kun i én uge. Han nåede dog at fastfryse betalingerne på Argentinas udenlandsgæld og introducere en ny »tredje valuta« (i Argentina er både landets egen valuta **pesoen** og den amerikanske **dollar** gangbar mønt -red.) »**argentinoen**«, der alene havde til formål at pumpe likviditet ind i den indenlandske økonomi, og som derfor ikke var konvertibel med andre valutaer. Hensigten med »argentinoen« var at skabe **1 mio.** nye jobs hurtigst muligt for at undgå en social eksplosion.

Men Saa havde forregnet sig, da han forventede støtte fra **Den internationale Valutafond, IMF**, og de politiske og finansielle magthavere i **G7-landene** til sine optimistiske planer. I stedet trak IMF tæppet væk under Saa og fik en anden leder fra peronistpartiet, **Eduardo Duhalde**, indsat i præsidentembedet. Han leverede, hvad IMF og de udenlandske kreditorer længe havde krævet: En afvikling af pesoens 1:1 kobling til den amerikanske dollar og en efterfølgende »kontrolleret« devaluering på ca. **40%**. Trods velmente forsøg på at beskytte den almindelige befolkning imod virkningerne af devalueringen (både private og små virksomheder kunne konvertere lån i dollars op til **1 mio. kr.** i forholdet 1:1) må det regnes for givet, at nedskrivningen af pesoen ikke stopper her, og at den argentinske økonomi vil blive meget hårdt ramt. Derfor vil Duhalde næppe sidde længe i embedet.

Allerede den **21. december** fremlagde den amerikanske økonom og demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** et sekspunkts-handlingsprogram for at trække Argentina ud af krisen. Forslaget blev beskrevet i flere argentinske medier, og under kongressens behandling af præsident Duhaldes lovforslag om pesoens løsrivelse fra dollaren den **6. januar**, der blev transmitteret direkte på argentinsk TV, henviste kongresmedlem **Elisa Carrío** til LaRouches forslag om et nyt nationalbanksystem som alternativ til præsidentens devalueringsplaner.

LaRouches forslag til et handlingsprogram lød som følger: **1)** En umiddelbar afkobling af pesoen fra dollaren, men uden hverken devaluering eller en dollarisering af økonomien; **2)** Installering af de samme effektive former for valuta- og kapitalkontrol som man havde i **1950'erne**; **3)** Etablering af et effektivt dirigistisk »hamiltonsk« nationalbanksystem, der kan understøtte udvidede investeringer i industri og landbrug, med hovedvægten lagt på mellemstore industrivirksomheder. Det er et forslag, som LaRouche har fremlagt i mange forskellige sammenhænge, og som historisk udgjorde grundstenen i **Franklin D. Roosevelts** og

Wilhelm Lautenbachs håndtering af den store depression i **30'erne**; **4)** En øjeblikkelig fastfrysning af alle udenlandske gældsforpligtelser; **5)** Den nye argentinske regering må retsforfølge de tidligere præsidenter **Carlos Menem** og **Fernando de la Rúa**, samt tidligere finansminister **Domingo Cavallo**, for systematisk at have løjet overfor den argentinske befolkning over de seneste **ti år** og holdt landets reelle insolvens skjult. Dermed har de på kriminel vis øget Argentinas gældsætning til udlandet og systematisk solgt ud af landet mest vitale og produktive værdier. Dette retsopgør bør også inkludere korrupte udenlandske medskyldige, som har medvirket til at øge gældsætningen og udsalget af nationale værdier, uanset om disse personer skal findes i den private banksektor, i regeringsorganer eller i ledende internationale institutioner; **6)** I forhold til udenlandske kreditorer og magtkredse er det vigtigt, at Argentina forstår, at landets svaghed i virkeligheden er dets styrke. Argentina er kun et symptom på det globale finanssystems faktiske tilstand. Derfor bør alle, der måtte lægge pres på Argentina, holde sig for øje, at landet kan udløse en proces, der blotlægger det globale finanssystem og de udenlandske kreditorens faktiske insolvens, hvad enten der er tale om **Spanien, Italien, Tyskland, Frankrig, USA** eller **Japan**.

HVEM FØLGER EFTER?

Siden den latinamerikanske gældskrise i **1982** har de industrialiserede lande, med **USA, Europa** og **Japan** i spidsen, insisteret på, at alle gældsplagede lande, uden undtagelse, skulle tvinges til at indgå smertefulde aftaler med **Den internationale Valutafond, IMF**. Man ville for alt i verden undgå, at et land formelt erklærede sig bankerot. Det kunne udløse en lavine af lande, der ikke længere så sig i stand til at klare sine gældsforpligtelser, frygtede man.

Da **Rusland** standsede sine betalinger i **august 1998**, fik man i sidste øjeblik stoppet lavinen, inden den begyndte at rulle. Den næste kandidat på listen over gældsplagede lande, der dengang kunne frygtes at stoppe sine betalinger, **Brasilien**, blev i de følgende måneder pakket ind i en »mur af penge«, som den daværende amerikanske finansminister **Robert Rubin** udtrykte det.

Det har man diskret gjort igen, for Brasilien er i overhængende fare for at dele skæbne med **Argentina**. Problemet er blot, at listen over lande, der kan tvinges ud i en betalingsstandsning, er meget lang. **Mexico, Polen, Tyrkiet, Indonesien** og flere andre lande kan hurtigt komme i lige så store vanskeligheder som Argentina.

Den største trussel imod det internationale finanssystem kommer dog nok fra verdens næststørste økonomi, **Japan**. Efter **ti år** med trøstesløs økonomisk stagnation står det japanske samfund på afgrundens rand. Den **3. januar** skrev finansavisen *The Financial Times* i **London**: »Det sidste verden har brug for lige nu, er en ny finanskrise i Japan. Men det er lige netop, hvad verden vil få«.

Med et gigantisk bjerg af dårlige lån på omkring **2.000 mia. dollars**, hvoraf en stor del stammer helt tilbage fra spekulationsboblen i slutningen af **80'erne**, er den japanske banksektor nu ved at gå helt op i sømmene. Fra **marts** til **september 2001** tabte Japans **135** banker, ifølge den japanske banksammenslutning, tilsammen **10 mia. dollars** på deres udlånsvirksomhed. Det er det største driftsunderskud i den japanske bankverden siden oliekrisen i **1975**. Et utal af

virkningsløse økonomiske »stimuleringspakker« har over årene bragt den offentlige gæld op på **150%** af bruttonationalproduktet. Arbejdsløsheden stiger nu faretruende, mens industriproduktionen og eksporten falder som en sten.

Japan sidder med den største beholdning af amerikanske statsobligationer uden for **USA's** egne grænser. En anseelig del af den japanske opsparing er placeret i amerikanske værdipapirer, og disse investeringer har siden **2. Verdenskrig** fungeret som en beskyttende »brandmur« for den amerikanske **dollar**, og dermed det internationale finanssystem. Det kan næppe fortsætte meget længere.

Traditionelt holder de japanske finansmarkeder lukket i ugen omkring nytår. Denne markeds pause var i år udvidet til en seks dages »bankferie« for at forhindre en regulær bankpanik, da de seneste arbejdsløshedstal blev offentliggjort den **27. december**. Efter et hasteindkaldt kabinetsmøde meddelte den japanske regering, at man ville »tage alle forholdsregler i anvendelse« for at forhindre et »stormløb mod bankerne«.

Den **1. januar** advarede direktøren for Japans centralbank, **Masaru Hayami**, om, at Japan befinder sig i en dyb deflationær spiral, og at de japanske bankers krise godt kan medføre en kreditstramning, der kunne udløse en serie af »vigtige hændelser«, altså virksomhedskonkurser m.v.

INDIEN OG PAKISTAN

Et offentlig håndtryk mellem premierminister **Atal Behari Vajpayee** og præsident **Pervez Musharraf** under den sydøstasiatiske samarbejdsorganisation **SAARC's** top-

møde i **Nepal** den **5. januar** var ikke nok til at mildne de alvorlige spændinger, der er opstået mellem **Indien** og **Pakistan**, efter militante seperatister fra den omstridte indiske delstat **Kashmir** angreb det indiske parlament i **New Delhi** den **13. december**. Premierminister Vajpayee forlangte, at præsident Musharrafs gestus følges op af konkrete indgreb overfor de pakistanske støttede terrorgrupper i Kashmir, hvor konflikten mellem de to lande har kostet mere end **30.000** mennesker livet over de seneste **ti år**.

Fraktioner indenfor den pakistanske militære efterretningstjeneste **ISI**, som spillede en nøglerolle i opbygningen af **Taliban-regimet** i **Afghanistan**, har også ydet direkte støtte til de to militante grupper **Lashkar-e-Toiba**, **LET**, og **Jaish-e-Mohammad**, **JEM**, som Indien har udpeget som de ansvarlige for angrebet på parlamentet. Indien har efterfølgende sendt **300.000** soldater og tungt artilleri, herunder korttrækkende missiler, til grænsen til Pakistan. Den pakistanske regering er kommet under stærkt pres fra **USA**, **Kina**, **EU** og andre nationer for at gribe ind overfor de militante grupper.

Og præsident Musharraf har faktisk grebet ind. Den afdeling indenfor **ISI**, som har taget sig af Kashmir-operationerne, er blevet lukket, og mere end **200** aktivister fra **LET** og **JEM** er blevet tilbageholdt af myndighederne. Arrestationerne er blev godt modtaget i **New Delhi**, som har kaldt dem »et skridt i den rigtige retning«. Indien har sendt en liste over **20** personer under mistanke for »terrorhandlinger« til Pakistan, og ifølge en udtalelse fra Pakistans udenrigsminister **Abdul Sattar** den **1. januar** kan det ikke

LAROUCHE I INDIEN OG RUSLAND

For første gang siden **1982** var **Lyndon LaRouche** på besøg i **Indien** fra den **30. november** til den **6. december**. På programmet stod en række offentlige og private møder med ledende indiske repræsentanter fra statsinstitutioner og det politiske liv, intellektuelle, samt økonomiske og strategiske tænkere. Den **3. december** var han hovedtaler på et **EIR**-seminar, der fandt sted i **India International Center** med temaet: »Den Voksende Globale Krise: Verden Behøver et Nyt Monetært System«. Der var en intensiv, åbenhjertet dialog med **35** særligt indbudte gæster – tidligere ministre, økonomiske rådgivere, intellektuelle og udvalgte journalister [diskussionen er i gengivet i **EIR** Vol. 28 No. 49, **21. december 2001**]. I løbet af ugen talte LaRouche endvidere på et seminar på **School for International Studies** ved **Jawaharlal Nehru Universitet** og havde møder med to tidligere indiske statsministre, **Chandra Shekhar** og **I.K. Gujral**, og ledende medlemmer af den nuværende regering.

11.-15. december fortsatte LaRouche »dialogen mellem civilisationerne« i **Moskva**. Han var hovedtaler på konferencen: »Rum og Tid i udviklingen af det Globale System: Natur-Samfund-Menneske«, der fandt sted **14.-15. december**. Konferencen, der primært bestod af russiske videnskabsfolk, blev holdt til ære for den nyligt afdøde videnskabsmand **P.G. Kuznetsov**, en drivende kraft i russisk videnskab og en tæt ven til LaRouche.

LaRouche talte også på adskillige andre seminarer, bl.a. på et seminar arrangeret af **Dmitri S. Lvov** på **Det Centrale Matematiske og Økonomiske Institut (CEMI)** ved det **Russiske Videnskabsakademi**. LaRouches emne var: *Den globale finansielle og økonomiske krise og Ruslands strategiske rolle*. LaRouche, der havde følgeskab af **Helga Zepp-LaRouche**, havde også private møder med russiske politikere, inkl. Moskvas borgmester

Yuri Luzhkov, økonomer og andre videnskabsfolk, samt repræsentanter fra den russiske ortodokse kirke, kulturelle personligheder og journalister. I **december** havde det russiske tidsskrift *Currency Dealer* for anden måned i træk et interview med LaRouche.

Den 5. december 2001 var Lyndon og Helga LaRouche officielle gæster hos Indiens Præsident. Fra venstre: EIR-korrespondent Ramtanu Maitra, Indiens præsident Shri Kocheril Raman Narayanan, Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche.

udelukkes, at de eftersøgte personer udleveres i henhold til SAARC's antiterrorkonvention.

Desværre er der stadig stor fare for, at en krig udløses af fejlurderinger hos en af siderne. Det er et åbent spørgsmål, hvor effektive præsident Musharraf's indgreb kan forventes at blive. Situationen i Pakistan, et land med en forarmet befolkning på **150 mio.** mennesker, er yderst ustabil. *Agro-Nyt's* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review, EIR*, talte med en højtstående kilde i området, som trods sin optimistiske forhåbning om, at en krig stadig kan undgås, frygtede, at Musharraf's regering ikke længere er den eneste magtfaktor i landet, man skal tage hensyn til. Og her kan USA's fortsatte bombninger i Afghanistan komme til at spille en afgørende rolle. Selv om **al-Qaeda**-netværkets to ledere, **mullah Omar** og **Osama bin Laden**, tilsyneladende er over alle bjerge, så fortsætter de amerikanske bombninger, med hundrede af civile ofre. Det skaber store spændinger i Pakistan, ikke kun hos landets **pashtun**-mindretal, men også blandt andre befolkningsgrupper. En konflikt med Indien over Kashmir og en forværring af situationen i Afghanistan kan i sidste ende blive mere, end præsident Musharraf og hans regering kan overleve.

VERDEN ANNO 2002

På en konference i **Washington** den **24. januar** vil den amerikanske demokratiske præsidentkandidat og økonom **Lyndon LaRouche** fremlægge en detaljeret analyse af verdens politiske, økonomiske og strategiske tilstand her ved indgangen til år **2002**. Konferencen vil blive transmitteret »live« over internettet.

Som oplæg har LaRouche opsummeret den globale strategiske og økonomiske situation på følgende måde: Verden befinder sig nu i den afsluttende og afgørende fase af en årelang disintegration af det internationale finans- og betalingssystem. Denne finansielle disintegration vekselvirker med en accelererende fysisk-økonomisk deflation, som har ramt produktionen af de væsentligste varer og serviceydelser. Sammenbruddet af finans- og betalingssystemet kan kun forsinkes gennem en stadig hurtigere vækst af en allerede hyperinflationær finansboble på de førende internationale finansmarkeder.

Hvis alverdens regeringer forsat klynger sig til de politisk-økonomiske retningslinier, som er udstukket af internationale finansinstitutioner, vil de én efter én blive sat fra magten i et stadigt voksende politisk kaos (situationen i **Argentina** er et ubehageligt forvarsel *-red.*). Som det står nu, mangler regeringerne og de ledende politiske partier i **Nord- og Sydamerika, Vesteuropa og Japan** både vilje og evne til at håndtere den økonomiske og finansielle systemkrise.

Ydermere, har den utopiske strategisk-militære ideologi, som over de seneste **50 år** er blevet stadigt mere dominerende i **NATO** og i visse landes udenrigspolitik, bragt verden som helhed på randen af en altødelæggende, verdensomspændende religionskrig, der på globalt plan risikerer at gentage de rædsler, som **Europa** oplevede fra **1618** til **1648** (se note).

forbeholdt avispostkontoret

Disse omstændigheder har udstyret LaRouche og hans medarbejdere med en helt speciel autoritet, der først og fremmest udspringer af LaRouches mange økonomiske prognoser efter **Bretton Woods**-systemets sammenbrud i **1971**. Udgangspunktet har været det »amerikanske nationaløkonomiske system«, der hvad almenvellet angår, må betegnes som den bedste økonomiske model til dato.

Derfor ser LaRouche det som sin mission i det **21. århundrede**, at fastholde og videreføre den oprindelige amerikanske revolution, sådan som **Abraham Lincoln** gjorde det i det **19. århundrede** og **Franklin D. Roosevelt** i det **20. århundrede**.

Man kan se og høre LaRouches tale til konferencen i Washington den **24. januar kl. 19:00** dansk tid på **www.larouchein2004.com**.

Note: Den »utopiske strategisk-militære ideologi« som LaRouche her refererer til, er bedst kendt gennem den amerikanske professor **Samuel P. Huntington** og hans bog »*The Clash of Civilisations*«. Men ideen om et »civilisationernes sammenstød« er langt videre udbredt blandt indflydelsesrige amerikanske udenrigspolitiske institutioner, end de fleste forestiller sig. Huntingtons mentor var **Harvard**-professoren **William Yandell Elliott**. Mens Yandell Elliott selv i en årrække var tilknyttet USA's nationale sikkerhedsråd som seniorrådgiver, blev et helt kuld af hans elever i flere omgange medlemmer af denne uhyre magtfulde institution: **Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og McGeorge Bundy**.

Elliott og hans studenter er sammen med andre indflydelsesrige personer, som f.eks. fhv. udenrigsminister **Alexander Haig** og den tidligere chef for den amerikanske efterretningstjeneste **CIA, James Woolsey**, samlet i et privat udenrigspolitisk selskab kaldet **Foreign Policy Research Institute, FPRI**. Selskabet udgiver et politisk tidsskrift kaldet *Orbis*.

Da FPRI blev dannet i **1955**, skrev selskabets grundlægger og økonomiske bagmand, den østrigskfødte finansmand **Robert Strausz-Hupe**, i det allerførste nummer af *Orbis* en ledende artikel under overskriften: »Morgendagens balance«, hvor han definerede perioden **1955-2002** som epoken, hvor det »universelle amerikanske imperium« skulle grundlægges. Det amerikanske folks mission er, ifølge Strausz-Hupe, »at begrave nationalstaterne, samle folkeslagene i større enheder og overvælde eventuelle sabotører af denne nye orden med overvældende styrke... Det amerikanske imperium og menneskeheden vil ikke være to modpoler, men blot to navne for den universelle orden, fred og lykke. *Novus orbis terrarum.*«

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell, Thomas Vissing og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år - 2000 kr. 6 mdr. - 1000 kr. 3 mdr. - 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse ISSN: 0905-3786 Eget tryk